

vægelse derfor; der staar kun det normale; intet Menneske, som ser paa dette Finanslovsforslag, kan deraf lære, at vi leve under ekstraordinære Forhold for Øjeblikket. Der sker intet, og dog var det ganske naturligt, at det offentlige, og navnlig Staten, gik i Spidsen, thi det er jo ganske rigtigt, at hvis Staten paabegynder Arbejder, hvis Staten fremmer saadanne, vil den drage det private Arbejde med sig og vil hjælpe ganske betydeligt. Der er en Forening, der hedder „Dansk Arbejde“; denne Forening averterer i alle Landets Blade om at købe dansk Arbejde. Jeg kunde ønske at henvende mig til de forskellige Ministre, at de, hver Gang de brugte den Finanslov, som nu kommer til at foreligge, hver Gang de skulde gøre Indkøb efter denne Finanslov, overvejede nøje, om ikke dette Arbejde kunde udføres her i Landet eller kunde indkøbes her i Landet. Det vilde jo ogsaa hjælpe ganske betydeligt, og jeg skal i saa Henseende udtale min Paaskønnelse af, at den højtærede Trafikminister har truffet Foranstaltninger til, at vore Lokomotiver kunne bygges her i Landet, og jeg vil ønske, at dette Eksempel fremdeles maa blive fulgt af de andre Ministre. Det er naturligvis en egen Ting, at man saadan ligesom vil lukke sig af og i fremtrædende Grad bestrebe sig for kun at bruge sit eget Arbejde, men i en Nedgangsperiode som den, vi ere inde i, og under saa ekstraordinære Forhold, som vi ere i, maa og vil det kunne forsvares at foretrække dansk Arbejde, selv om ogsaa den Pris, der gives for den Vare, man køber, eller det Arbejde, man faar, skulde være fuldt saa høj som den, man kunde faa det for fra Udlandet.

En anden Vej, man kunde gaa, for at komme dette Spørgsmaal, som jo beskæftiger Sindene og ganske naturlig beskæftiger Arbejdernes Repræsentanter, noget ind paa Livet, er den Vej at støtte Arbejdsløshedsforsikringen. Paa Finanslovsforslaget finder man som sagt intet i den Retning udover de 400,000 Kr., som ere fremkomne derved, at Arbejdsløshedskasserne have faaet en stærk Tilstrømning af Medlemmer. Og Forholdet er jo det, at Kasserne ere ret nye og ikke have haft Tid til at arbejde sig op paa et sikkert Grundlag, før dette Stormløb er kommet imod dem, og derfor ere de i Betryk. Det vilde være ganske godt og vilde vistnok have været overordentlig rigtigt, om Regeringen havde haft en eller to af de Millioner, som ellers bruges til uproduktive

Formaal, til at støtte Arbejdsløshedskasserne med. Det havde vistnok været en Foranstaltning, der havde været ikke alene god, men ogsaa nyttig for selve Staten. Men Kasserne staa nu saaledes, at de fleste af de arbejdsløse, som ere henviste til Arbejdsløshedskasserne, have opbrugt den Hjælp, som Kasserne kunne yde dem; de kunne ikke faa mere af Kasserne, og Regeringspartiet vil jo, som man ser af Betænkningen, ikke ind paa at støtte dem. Jeg vil da spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke mener, at man, da det nu lader til, at det er umuligt at faa en ekstraordinær Støtte til de arbejdsløse, da ikke ad anden Vej kunde komme dem til Hjælp. Der er i Fattigloven en Paragraf, § 63, der giver Sygekassemedlemmer Ret til, naar deres Sygekassehjælp er opbrugt, at erholde en Hjælp af det offentlige, der er lige saa stor som den, de have faaet af Sygekassen. Jeg synes, at man under disse Forhold, naar der viser sig Uvillie til at hjælpe ad anden Vej, maa kunne gaa denne Vej. Kunde ikke den højtærede Indenrigsminister faa en Lov ført igennem Rigsdagen i en Fart, der gik i den Retning? Det har vist sig, at Regeringen kan sno sig ret hurtigt, naar det gælder andre Ting. Det var ikke ret mange Dage, det varede, inden Bankgarantien blev ordnet; det var kun faa Dage om at gøre. En saadan lille Lov, selv om den kun blev lavet som en midlertidig Lov, saa længe de ekstraordinære Forhold var til Stede, maatte hurtigt kunne gaa igennem Rigsdagen. Den vilde utvivlsomt gøre overordentlig stor Nytte for alle dem, der have opbrugt deres Arbejdsløshedshjælp og nu staa og ikke vide, hvor de skulde faa noget fra.

Der er endelig en tredie Vej, jeg gerne vilde henlede Regeringens Opmærksomhed paa, og det er den Vej at opmuntre de unge Arbejdere til at rejse udenlands. Det er i og for sig, selv under ganske ordinære Forhold, meget priseligt og meget gavnligt for Samfundet, at de unge Haandværkssvende rejse ud i det fremmede. De bringe mange Kundskaber med sig tilbage til Hjemlandet, som komme det hjemlige Samfund til gode, Kendskab til Udlandets Arbejdsmetoder osv. I det hele taget vende de dygtigere hjem, end de rejste ud. Selv under normale Forhold vilde det være Penge, der var godt givne ud, hvis man støttede de rejsende Svende paa deres mange Gange trange Vej ude i det fremmede. Men i en arbejdsløs Tid, hvor Arbejderne gaa og intet Arbejde kunne